

Neděle 27. ledna 2. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení 10.00 mše sv. v Radhošti
Pondělí 28. ledna sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve	14.00 mše sv. v Simeonu
Úterý 29. ledna	
Středa 30. ledna	
Čtvrtek 31. ledna	
Pátek 1. února první pátek v měsíci	17.35 modlitba sv. růžence 18.00 mše sv. v Horním Jelení - následuje výstav NSO + adorace
Sobota 2. února Svátek Uvedení Páně do chrámu - Hromnice první sobota v měsíci	8.00 mše sv. v Horním Jelení 16.00 mše sv. v Zámrsku s nedělní platností
Neděle 3. února 4. neděle v mezidobí	7.30 mše sv. v Borohrádku 8.45 mše sv. v Horním Jelení 10.00 mše sv. v Radhošti 15.00 mše sv. v Šachově

! 20 minut před každou mší sv. – příležitost ke svátosti smíření !

„Ze všech vášní duše škodí tělu nejvíce smutek.“
(sv. Tomáš Akvinský)

Sbírka v kostele 20.1. 2019:

Horní Jelení   **750,-Kč**
Radhošť   **1 585,-Kč**
Borohrádek   **500,-Kč**
Šachov   **-, -Kč**

Jestliže mladí jsou povoláni otvírat nové brány, staří od nich mají klíče

Homilie papeže Františka na svátek Uvedení Páně do chrámu 2.2.2018

Čtyřicet dní po Vánocích slavíme Pána, který vstupuje do chrámu a vychází tak v ústřety svému lidu. Na křesťanském východě se tento svátek nazývá přímo „Svátek setkání“. Je to setkání mezi Bohem – Dítětem, přinášejícím novost, a lidstvem setrvávajícím v očekávání, jak jej reprezentují starci v chrámu.

V chrámu dochází také k dalšímu setkání; setkání mezi dvěma páry, na jedné straně mladí, Maria a Josef, a na druhé staří, Simeon a Anna. Staří přijímají mladé a mladí čerpají ze zkušenosti starých. Maria a Josef nacházejí totiž v chrámu *kořeny svého lidu*, a to je důležité, protože Boží příslib se neuskutečňuje individuálně a jednorázově, nýbrž společně a v průběhu dějin. A nacházejí rovněž *kořeny víry*, protože víra není vědomost, kterou lze získat z knih, nýbrž umění žít s Bohem, které si osvojujeme na základě zkušenosti těch, kdo nás předešli na cestě. Ti dva mladí tak při setkání se starci nacházejí sami sebe. A oba starci na konci svých dní dostávají Ježíše, který je smyslem jejich života. V této události se naplňuje Joelovo proroctví: „Vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění“ (3,1). V onom setkání mladí spatřují své poslání a starým se uskutečňují jejich sny. K tomu všemu dochází proto, že centrem setkání je Ježíš.

Pohledme na nás, drazí zasněžení bratři a sestry. Všechno začalo setkáním s Pánem. Ze setkání a povolání se zrodila cesta zasněžení. Je zapotřebí rozpomenout se na to. A pokud se dobře rozpomeneme, uvidíme, že v onom setkání jsme nebyli s Ježíšem sami. Byl tam také Boží lid, církev, mladí a staří, stejně jako v evangeliu. Je tu jeden zajímavý detail: zatímco mladí Maria a Josef věrně dodržují předpisy Zákona – evangelium to připomíná čtyřikrát – a vůbec nemluví, staří Simeon a Anna přispěchají a prorokují. Mohlo by se zdát, že tomu má být naopak. Obvykle jsou to mladí, kdo odhodlaně mluví o budoucnosti, zatímco staří uchovávají minulost. V evangeliu se však děje opak, protože když se setkáváme s Pánem, pravidelně se dostavují Boží překvapení. Aby se mohly přihodit v zasněženém životě, je dobré pamatovat na to, že abychom se mohli opět setkat s Pánem, nesmíme vynechat druhého člověka: nikdy neopomíjet druhého, nikdy se nedopouštět generačního skartování, nýbrž doprovázet se navzájem každý den, s Pánem v našem středu. Neboť jestliže mladí jsou povoláni otvírat nové brány, staří od nich mají klíče. A mladí řeholního institutu spočívá v navracení se ke kořenům s uchem nastaveným těm starším. Není budoucnosti bez tohoto setkání mezi starými a mladými, není růstu bez kořenů a není rozkvětu bez nových výhonků. Proroctví nemůže být nikdy bez paměti, ani paměť bez proroctví, vždy je zapotřebí vzájemného setkání.

Dnešní frenetický život vede k zavírání mnoha bran k setkáním, často ze strachu z druhého – vždycky zůstávají otevřeny dveře nákupních center a spojení na internetu. – Avšak v zasněženém životě tomu tak být nemá. Bratr a sestra, které mi Bůh dává, jsou součástí mého příběhu, jsou darem, jenž je třeba ochraňovat. Ať se tedy nestává, že bychom na obrazovku mobilního telefonu hleděli více než do bratrových očí, nebo se zaměřovali na své programy více než na Pána. Když se totiž zaměřujeme především na technické projekty a struktury, zasněžený život přestává být přitažlivý a sdělný; nekvete, protože zapomíná na „to, co se skrývá pod zemí“, totiž na kořeny.

Zasněžený život se rodí a obrozuje ze setkání s Ježíšem, takovým jaký je: chudý, čistý a poslušný. Postupuje se v něm po dvou kolejích: na jedné straně je iniciativa Boží lásky, z níž všechno vychází a k níž se vždycky musíme navracet. Na druhé straně je naše odpověď, která vychází z pravé lásky, nejsou-li v ní žádná „pokud a ale“, když následuje Ježíše chudého, čistého a poslušného. Takže zatímco světský život shromažďuje zálohy, zasněžený život ponechává pomíjivé bohatství stranou, aby objal Toho, který zůstává. Světský život následuje záliby a rozmary svého „já“, zasněžený život osvobozuje city od veškerého vlastnění, aby bylo možné plně milovat Boha a druhé. Světský život umanutě směřuje za tím, co chce; zasněžený život volí pokornou poslušnost jako svobodu, která je větší. A zatímco světský život brzy zanechává ruce i srdce prázdné, život podle Ježíše naplňuje pokojem až do konce, jak jsme četli v evangeliu, kde staří šťastně dospívají ke sklonku života, s Pánem v náručí a s radostí v srdci.

Jak dobré je pro nás držet Pána „v náručí“ (Lk 2,28) jako Simeon! Nejen v hlavě a v srdci, ale na rukou, při všem, co děláme: v modlitbě, při práci u stolu, u telefonu, ve škole, s chudými – kdekoliv. Nést Pána na rukou je protilátkou na osamocení mysticismus i bezuzdný aktivismus, protože reálné setkání s Ježíšem napřimuje jak zbožné sentimentalisty, tak hektické podnikatele. Zažívat setkání s Ježíšem působí také jako lék na *ochromení normalitou* a dovoluje otevřít se převratné každodennosti milosti. Svolit k tomu, aby se s námi setkal Ježíš, pozvat Ježíše k setkání je tajemstvím udržení živého plamene duchovního života. Je to způsob jak se nedat vtáhnout do přidušeného životního stylu, v němž stíznosti, hořkost a nevyhnutelná zklamání nabývají vrchu. Setkat se s Ježíšem jako bratři a sestry, mladí a staří, abychom překonali neplodnou rétoriku „krásných starých časů“ - nostalgii zabíjející duši - a umlčeli slova o tom, že „tady není dobře už vůbec nic“. Pokud se každý den setkáváme s Ježíšem a s bratřími, srdce se nespolarizuje buď směrem k minulému nebo k budoucímu, nýbrž žije Božím dnes, v pokoji se všemi.

Na konci evangelií dochází k dalšímu setkání s Ježíšem, které může inspirovat zasněžený život: totiž setkání s ženami u hrobu. Vydaly se hledat mrtvého, jejich cesta se zdála zbytečná. Také vy kráčíte světem proti proudu. Světský život snadno zavrhuje chudobu, čistotu a poslušnost. Avšak jděte dál, stejně jako ony ženy, navzdory obavám, že bude nutné odvalovat těžké kameny (srov. Mk 16,3). A stejně jako ony ženy, potkávejte vzkříšeného a živého Pána jako první, přitiskněte ho k sobě (srov. Mt 28,9) a okamžitě ho hlásejte bratřím, s očima zářícíma velikou radostí (srov. v. 8). Takto jste věčným úsvitem církve. Přeji vám, abyste už dnes oživila setkání s Ježíšem a kráčeli společně k Němu – to dá světlo vašim očím a pevnost vašim krokům.